

NARRACIÓ CURTA:

Ares Fàbrega

CLÀUDIA

► Clàudia

Encenc el llum i miro el despertador, tot just són les set del matí. Estic perdent facultats. Abans, quan era més jove em llevava a les onze del matí i si havia sortit, encara em llevava més tard. M'encantava fer el ronsa. En canvi ara... no puc estar-me al llit, necessito fer coses, sentir-me útil. D'ençà que m'he jubilat no sé què fer i sense voler-ho m'he imposat una rígida rutina.

Miro al meu voltant, em trobo a la meva habitació, una habitació petita, però després del menjador és la peça més gran d'aquest pis ensopit però càlid, personalitzat al llarg dels anys que hi he estat vivint. A la meva habitació hi ha un petit armari, just per guardar els meus escassos pantalons, una calaixera on tinc la roba interior i les camises, un llit de plaça i mitja (m'agrada dormir ample) i un vell ordinador que gairebé ja no utilitzo.

Començo a vestir-me tan ràpid com puc i obro la calaixera buscant uns mitjons nets per posar-me. Noto una cosa estranya al fons i ho agafo. És una fotografia.

Valga'm Déu! Pensava que l'havia perduda. És una fotografia que ens vam fer la Clàudia i jo quan sortíem junts, ara deu fer cap a 50 anys.

Quins records d'èpoques millors que aquesta! Llavors era fort i jove, ara sóc dèbil i vell. Torno a desar la foto, no sigui que es faci malbé, després de tant de temps de conservar-se.

Tan aviat com les cames em permeten baixo les escales per sortir al carrer i fer el mateix de sempre, comprar el diari i anar al bar de la cantonada a esmorzar.

Dins del bar tot és silenci, sembla que sóc el primer a arribar a part de l'amo, el senyor Joan.

-Com és, Albert, que ets aquí tan aviat?

-Ai Joan, no em podia estar més estona al llit.

-El de sempre, doncs?

-Sí, sí, el cafè amb llet i la napolitana.

Un cop m'he assegut i en Joan m'ha portat l'esmorzar, obro el diari i començo a fullejar-lo. Veig que el Barça ha golejat el Reial Madrid i ostres com me n'alegro! Segueixo llegint la notícia però el cap em porta de nou a la fotografia. Era tan maca la Clàudia...

Realment, vaig ser un estúpid de deixar-la perdre.

Els records comencen a aflorar, uns records que creia enterrats ben al fons de la meva ment perquè els volia oblidar. Acabava de començar la universitat. M'havia matriculat a filologia catalana perquè m'agrada la literatura tot i que sabia que si hagués volgut hauria pogut fer alguna... [\[Llegir més\]](#)